

CHP'nin yeni yönelimi üzerine öndüşünceler

Garbis ALTINOĞLU

21 Nisan 2019

Başını İstanbul belediye başkan adayı Ekrem İmamoğlu'nun çektiği CHP, aslında bir referandum havası taşıyan 31 Mart 2019 yerel seçimlerinden başarıyla çıktı. Bu kısmi zafer, giderek koyulaşan siyasal gericiliğin yol açtığı karamsarlık bulutlarını bir ölçüde dağıtmış gözüküyor. İmamoğlu'nun, çevresindeki görece genç, iyi eğitilmiş ve uzman kişilerden oluşan ekibinin ve onların CHP içindeki bağlaşıklarının liberal-demokratik çizgisinin Türkiye toplumunda belli bir karşılık bulduğu ve bulacağı söylenebilir. Ancak burada şu soru sorulmalıdır: Acaba bu çizgi, Türkiye'yi onyıllardır yönetmekte olan askeri, sivil ve siyasal İslamcı kliklerin fosilleşmiş, kaskatı ve esneklikten yoksun statükosunu değiştirebilir mi? Dahası acaba bu çizgi, CHP yönetimine egemen olan kokuşmuş bürokratik statükoyu değiştirebilir mi? Geline nokta ancak şu kadarını söyleyebiliriz: İmamoğlu ve ekibinin temsil ettiği çizgi İLE, -içinde CHP yönetiminin de yer aldığı- düzen partilerinin temsil ettiği çizgi arasında, asla görmezlikten gelemeyeceğimiz çok önemli farklar vardır. Özellikle de İmamoğlu ve ekibinin çizgisi İLE burjuva hukukunu da ayaklar altına alan, Türkiye'yi Osmanlı öncesine taşımayı amaçlayan, eğitim sistemini dinselileştiren, kadınları eve kapatan, maceracı ve saldırgan bir dış politika izleyen yani ülkeyi çok yanlış bir çöküşe götüren ve yerine ahbap çavuş kapitalizmini geçirdiği düzenin rasyonel kapitalist işleyişini bile baltalayan Erdoğan-AKP gericiliğinin temsil ettiği çizgi arasında çok önemli farklar vardır. İmamoğlu ve ekibi çağdaş ve rasyonel kapitalizmi temsil ediyorken başka kapitalistlerin mülklerine el koymakta bile duraksamayan ve kapitalizmin temel ilkelerinden birini, yani özel mülkiyetin dokunulmazlığını

bile çiğneyen Erdoğan-AKP gericiliği Asyatik, bürokratik ve daha ilkel/ vahşi bir kapitalizmi temsil etmektedir. Lenin şöyle diyordu:

Kapitalizm vardır, kapitalizm vardır. Kara-100-Oktobrist kapitalizm ve Narodnik (gerçekçi, demokratik, yaşam dolu) kapitalizm vardır. İşçilerin önünde kapitalizmin açgözlülüğünü ve vahşetini sergilediğimiz ölçüde, birinci türden kapitalizmin ayakta kalması o ölçüde zor olacak, kapitalizm o ölçüde kesin bir biçimde ikinci türden kapitalizme dönüşecektir. Ve bu, tam da bizim işimize, tam da proletaryanın işine gelecektir. (Maksim Gorki'ye Mektup, Bütün Yapıtları, Cilt 34, s. 438-39)

Lenin'in belirttiği gibi ikinci türden kapitalizm, yani Narodnik kapitalizm, tam da bizim işimize, tam da proletaryanın işine gelecektir ya da bir başka anlatımla proletaryanın ve diğer ezilen/ sömürülen sınıf ve katmanların sonal kurtuluşu açısından daha elverişli bir ortam sunar. Daha elverişli bir ortam sunar çünkü, Kara-100-Oktobrist kapitalizmin Narodnik kapitalizme dönüşmesi ölçüsünde proletarya burjuva-demokratik yanlısıların etkisinden daha kolay kurtulabilecek ve toprak sorunu, ulusal sorun, monarşi, siyasal din gibi ikincil sorunlardan ziyade, kapitalizmin devrilmesi/ sosyalist devrim olan ESAS hedefine daha kolay odaklanabilecektir.

Bu aşamada İmamoğlu ve ekibinin, şimdiye değin izledikleri ya da izleyecekleri izlenimini verdikleri liberal-demokratik çizgiyi sürdürüp sürdüremeyeceklerini bilemeyiz. Bu çevrenin, gerici statükonun basıncı karşısında geri adım atması da olanaklıdır, tuttuğu bu yolda bir yere kadar ilerlemesi de. İkinci olasılığın gerçekleşmesi onun, özellikle kentli kafa ve kol emekçilerinin ekonomik taleplerine ve demokratik özlemlerine bir ölçüde de olsa sahip çıkmasına ve en azından Batı'da yerleşik Kürt emekçilerinin eşit yurttaşlık talep ve özlemlerine bir ölçüde de olsa yanıt vermesine bağlıdır. Tam da bu noktada, merkezi iktidarın/ devlet aygıtının hala Erdoğan-AKP gericiliğinin elinde olduğunu bir an bile unutmamalı. Erdoğan kliği 31 Mart seçimleri öncesinde ve sırasında İmamoğlu ve ekibinin, sosyo-ekonomik ve siyasal-kültürel bakımlardan Türkiye'nin yarısı demek olan İstanbul'un yöneticileri haline gelmesini önlemek için hayli ter döktüler seçimlerden sonra da bu çabalarını sürdürüyorlar. İstanbul'u yitirmekten çok büyük bir rahatsızlık duyan Erdoğan-AKP gericiliğinin ve onun Türk derin devleti içindeki bağlaşıklarının, İmamoğlu ve ekibinin başarılı olmasını istemediklerini ve başarılı bir belediyeçilik yapmalarını önlemek için bir dizi yeni önlem alacaklarını tahmin edebiliriz. (Hatta bu saptama, bir ölçüde CHP'nin statükocu yöneticileri için de geçerlidir.) Bu önlemler Erdoğan kliğinin denetiminde olan yargı mekanizmasının, özellikle Kuzey Kürdistan'da burjuva hukukunu zorlayan

kararlarından onun yeni kanun hükmünde kararnameler çıkararak muhalefetin elindeki belediyeleri çalışamaz hale getirme girişimlerine, İmamoğlu başta olmak üzere yerel yöneticiler hakkında uydurma ve temelsiz davalar açılmasını sağlamaya, muhalif belediyelere kayyımlar atamaya ve bu belediyelerin mali kaynaklarını kurutma çabalarına, şimdiye kadar yaygın bir biçimde devreye sokmadığı paramiliter güçlerini, istihbarat örgütlerini ve polisi seferber etmeye, hatta Ekrem İmamoğlu, Ahmet Türk gibi simgesel isimlere karşı suikastler düzenlemeye ve 7 Haziran 2015 seçimlerini izleyen terör kampanyasının bir benzerini yaşama geçirmeye kadar varabilir. Dolayısıyla İmamoğlu ve ekibinin kokuşmuş statükoyu aşma çabalarının ve kendi siyasal yazgılarının, bir ölçüde ezilen ve sömürülen yığınların yazgısına bağlı olduğunu, burjuva demokrasisi doğrultusunda adımlar atmanın ancak bu yığınların aktif katılımı ve eylemiyle gerçekleştirilebileceğini anlamaları umulur.

Tutarlı devrimci güçler İmamoğlu gibilerinin liberal-demokratik çizgisinin asla Türkiye toplumunun radikal bir yeniden inşasını içermediğini, bu ekibin çağdaş kapitalizminin işçi sınıfının ve diğer sömürülen emekçilerin konumlarında radikal bir değişiklik getirmeyeceğini bilirler elbet. Dahası onlar, sömürülen yığınların devrimci eyleminin yükselmesi ve kapitalist düzen için bir tehdit potansiyeli oluşturmaya başlaması halinde tüm çağdışı ve çağdaş sömürücülerin ortak bir karşı-devrim cephesinde bir araya geleceklerini de bilirler. Ancak bu onların, bu çizgi İLE onyıllardır ve bugün ülkeye egemen olan Kara-100-Oktobrist kapitalizme eşit mesafede durmaları gerektiği anlamına gelmez. Onlar için önemli olan, ezilen/ sömürülen sınıf, ulus, mezhep emekçilerinin devrimci siyasal bilinç edinmelerinin ve örgütlenmeleri ve ekonomik ve siyasal talepleri için eyleme geçmelerinin hangi kapitalist seçenek koşullarında daha kolay olacağıdır.

Author Details

Garbis ALTINOĞLU

maryamohannes@yahoo.fr

Bunu paylaş:Facebook'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Twitter üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Linkedln üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pinterest'te paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)WhatsApp'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Daha fazlaArkadaşınızla e-posta üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Skype'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Telegram'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Reddit üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pocket'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Tumblr'da paylaşmak için

tıklayın (Yeni pencerede açılır)